

DE ZWENDELPRINS

Rima Orië

De Zwendelprins

moon
young adult

© Rima Orië, 2019
© Moon, Amsterdam 2019
© Illustraties deelpagina's: Rima Orië, 2019
© Illustratie landkaart: Merle Findhammer, 2019
© Omslagontwerp: Caren Limpens
Typografie: Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 488 4693 1
ISBN 978 90 488 4694 8 (e-book)
NUR 285

www.uitgeverijmoon.nl
www.overamstel.com

OVERAMSTEL

uitgevers

Moon is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfi lm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor mijn ouders, die altijd hebben geloofd in dit boek.

PROLOOG

IEDEREEN KENT HET verhaal van de verdwenen prins.

Weinig mensen kennen echter de waarheid, wat menig verteller ook mag beweren. Het is dan ook geen wonder dat deze vrij simpele gebeurtenis is uitgegroeid tot verschillende, bizarre verhalen. Als we de ene versie moeten geloven, loste de kroonprins recht voor de neus van de *maharadja* op in rook. In een ander verhaal wandelde de jonge prins zelf het paleis uit om het jaarlijkse lichtjesfestival van dichtbij te kunnen zien, voordat hij onderschept werd door bandieten uit het Noorden om verkocht te worden als slaaf.

Zit er een kern van waarheid in de verhalen? Zeker, zeker, hoe twijfelachtig het ook mag klinken. Elk verhaal begint namelijk met de prins in zijn vertrekken. Maar we lopen hiermee op de zaken vooruit.

De prins, nog maar vier jaar indertijd, was altijd gefascineerd geweest door het licht. Een passende eigenschap voor de troonopvolger van Suryan. Zijn donkere ogen keken al vanaf zijn geboorte ernstig de wereld in. Lachen deed hij zelden – al helemaal niet om de flauwe grapjes van zijn dronken ooms – maar dat deerde de maharadja niet.

‘Een vorst,’ verkondigde zijn vader regelmatig op barse toon, ‘gaat altijd gebukt onder zijn lasten. Dat is wat het betekent om een land te besturen.’

Zijn eerste opperkoningin, de *maharani*, hield er een andere mening op na, maar ze was verstandig genoeg om die voor zich te houden. In plaats daarvan gaf ze haar oudste zoon zelfgemaakt speelgoed, nam hem mee de koninklijke tuinen in en zorgde voor een kamer vol

diya's, kleine oliekaarsjes, zodat hij – onder toezicht – zijn ogen uit kon kijken. Dat er ondertussen iets sinisters binnen de paleiswanden broeide, had niemand kunnen voorzien.

Op de dag van zijn verdwijning staarde de prins, al spelend met een houten paard, naar de knetterende vuurtongen in de open haard van zijn slaapkamer. Het was vroeg in de avond; de eerste sneeuwvlokken van het jaar daalden neer op de vensterbank om daar natte sporen achter te laten. In de hoek van de kamer zat een dienstmeid die een oogje in het zeil hield.

Enige tijd later zou ze de prins in zijn warme bed stoppen, hem even over zijn gitzwarte krullen aaien en het raam dichtdoen voordat ze de kamer verliet. Vlak buiten het vertrek zou ze een praatje maken met de schildwachten voor de deur, waarna haar voetstappen zouden wegsterven.

De prins zou een paar pogingen doen om in slaap te komen, maar het uiteindelijk opgeven. Zie je, hij had een andere eigenschap waardoor hij minder geliefd was bij de grote koning; hij was verschrikkelijk rusteloos.

Het duurde dan ook niet lang voor de prins zijn bed verliet. Op blote voeten sloop hij naar de rechterkant van zijn kamer, rechts van de haard waar de houtblokken nog nasmeulden door de pas gedoofde vlammen. Met zijn vingers gleed hij over de marmeren wand en wong zich door de spleet tussen zijn kledingkast en de muur. Het was net breed genoeg voor een vierjarige.

Zijn vader had hem ingelicht over de verborgen deur achter de kast, natuurlijk. Hij moest wel. Als ze aangevallen werden, zou de prins zichzelf in veiligheid moeten kunnen brengen als anderen dat niet konden. Zelfs al op deze jonge leeftijd.

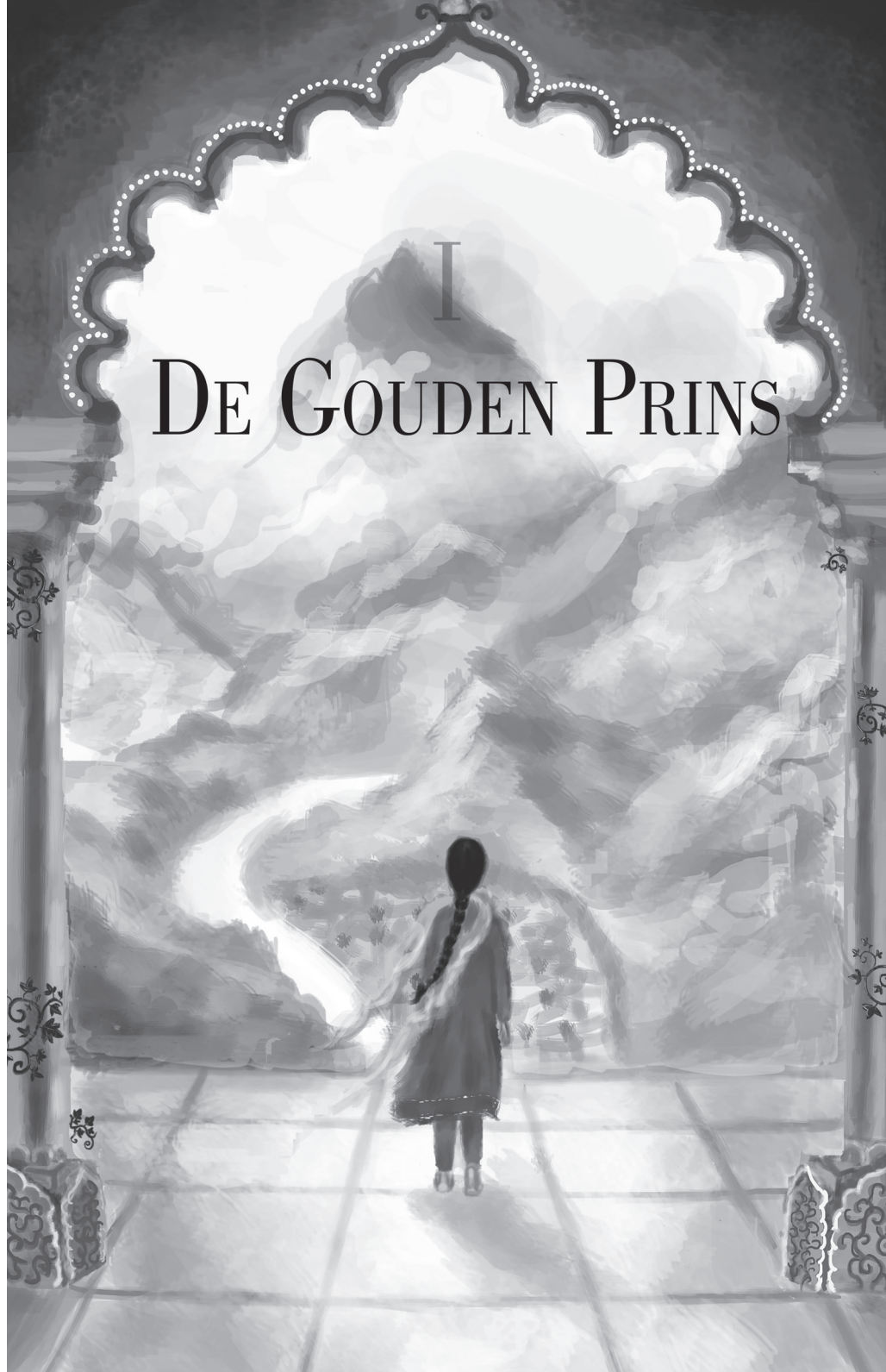
Deze keer school het gevaar echter in dezelfde gang die hem bescherming had moeten bieden. O zeker, de prins hoorde geschuifel achter de deur, maar dat weerhield hem er niet van om met zijn vingers het slot open te peuteren en zijn hoofd naar binnen te steken. Hij gebruikte de geheime gang namelijk ook als opslagplaats voor

gevonden kostbaarheden – stukjes glinsterend steen in alle kleuren van de regenboog, stompjes was van kaarsen en het rode kristal dat hij zonder toestemming meegenomen had uit de werkkamer van zijn vader. Als hij niet kon slapen hield hij de stenen tegen het maanlicht en genoot hij van de verschillende lichtpuntjes die erin reflecteerden.

De prins kneep zijn ogen samen om beter te kunnen zien. Twee gele ogen met gespleten pupillen doemden op in de duisternis.

Enkele momenten later waren beide figuren spoorloos verdwenen.

I DE GOUDEN PRINS

Hoofdstuk 1

De komst van de prins

HET DREUNENDE GELUID van de trommels drong zelfs door de dikke paleismuren heen.

Simran negeerde de kramp in haar kuiten en drukte zich dicht tegen de muur om vanuit het paleis beter te kunnen zien wat er zich vele meters onder haar afspeelde. Haar zelfgemaakte kijkgaatje bood niet veel zicht, maar het was in elk geval genoeg om hém te kunnen zien tussen de soldaten en onderdanen van de maharadja: de prins uit het verre Noorden met zijn gouden lokken die de kroonprins van haar land zou redden. Althans, een poging zou doen.

Opwinding golfde door haar heen. In de koninklijke keukens, waar Simran was opgegroeid, had ze talloze verhalen gehoord over verre prinsen, dappere prinsessen en nobele krijgers. Velen hadden al pogingen gedaan om de prins te vinden; niemand was erin geslaagd.

Simran plette haar gezicht helemaal tegen de muur aan om meer dan een glimp van hem op te kunnen vangen, maar zag helaas niet veel meer dan zijn goudkleurige haar en gedrongen postuur.

Het ritmische gedreun stierf weg. De maharadja overbrugde met een handjevol soldaten de afstand tussen hem en de jonge prins uit het Noorden.

‘Simran!’ klonk een heldere meisjesstem door de hal, waardoor Simran verschrikt omkeek en bijna een oude pot in het schemerige berghok omstootte. ‘Simran, waar ben je?’

Simran klom uit haar schuilplaats, griste een zak meel van een scheefstaande plank en schoot door de kleine ruimte naar de hal waar ze Anjali zoekend om zich heen zag kijken.

Net zoals Simran en de meeste andere vrouwelijke keukenhulpen had ze haar vaalgroene *dupatta* om haar hals geslagen en bij haar heup bij elkaar geknoopt, zodat ze geen last van de sjaal zou hebben tijdens het koken. Haar dikke, zwarte haar hing in een vlecht over haar schouder en tussen haar wenkbrauwen zat een frons, die verdween zodra ze Simran in het oog kreeg.

‘Dáár ben je dus.’ Ze plantte haar handen in haar zij en stond wijdbeens op de houten vloer van de muf ruikende hal. Haar tuniek, haar *salwar*, zwierde mee door de beweging. ‘Wat was je aan het doen? Je hoorde allang in de keukens te zijn. Nee wacht, je hoorde vandaag niet eens de keukens te verlaten. Weet je wel hoe druk het is? Ik...’

‘Ik was alleen meel aan het halen voor de *naan*,’ verklaarde Simran en ze liep met lichte tred naar haar toe. De zak meel gooide ze over haar schouder, waarna ze achteloos toevoegde: ‘En misschien bleef ik even hangen om, je weet wel, even naar buiten te kijken.’

‘Buiten?’ Zodra Anjali realiseerde waar haar vriendin op doelde, verscheen er een ondeugende blik in haar hazelnootkleurige ogen. ‘Simran Jhaveri, was je de prins aan het begluren?’

‘Niet zo hard,’ zei Simran terwijl ze schichtig om zich heen keek en een hand voor de mond van Anjali hield, om haar gegiechel te dempen. De nauwe gang waar ze zich bevonden werd enkel door bedienden gebruikt, maar dat nam niet weg dat er af en toe koninklijke lijfwachten en soldaten doorheen liepen om een oogje in het zeil te houden.

Anjali haalde Simrans hand weg. ‘En? Hoe ziet hij eruit? Net zo knap als in je dromen?’

Simran stak haar kin in de lucht en liep richting de keuken. ‘Ik droom niet over de prins van Fengart. Daar in het Noorden is het te koud en kleurloos; de prins kan niet veel beter zijn. Bovendien,’ vulde ze nadrukkelijk aan, ‘is het de bedoeling dat deze prins hier ónze prins

vindt. Dat is waar we ons druk om moeten maken.’

Anjali maakte een instemmend, zij het weinig enthousiast, geluidje. Simran wist wat ze dacht: de prins was bijna twee decennia geleden voor het laatst gezien. De kans dat hij nog gevonden zou worden, was ontzettend klein. Zelfs de zoektochten in de koninkrijken binnen Suryan waar de laatste tekenen van hem waren vernomen, in Madur, Diyan en Qudas, waren uitgelopen op een dood spoor.

Anjali zei het niet hardop natuurlijk. Niemand waagde het om dergelijke gedachten uit te spreken, maar de verzwegen woorden en onderdrukte twijfels zinderden al dagen door de paleisgangen.

‘Als je ook eens zo gepassioneerd dacht aan het klaarmaken van het avondmaal van dezelfde prins die je daarnet zo aangaapte, zou ik er in elk geval niet telkens opuit gestuurd worden om je te vinden,’ zei Anjali ten slotte, en ze ging sneller lopen. ‘Schiet een beetje op, malloot. Voordat *naanni* ook nog tegen mij een tirade afsteekt.’

Simran gaf haar een por, die Anjali met een flauwe glimlach in ontvangst nam. Ze naderden het einde van de hal en dat betekende dat de bediendengang plaats zou maken voor een ruimere hal met een marmeren vloer waar zowel de concubines van de maharadja als hun kinderen doorheen liepen. Alleen de concubines hadden de vooraanstaande positie om in de mooie centraal gelegen ruimte te verblijven. Een leven als concubine betekende dat de grote koning elke nacht een beroep op je kon doen, maar het betekende ook rijkdom, macht en enige bescherming. Enkel de grote koning mocht hen aanraken.

Simran haalde de zak meel van haar schouder en trok haar sjaal half over haar hoofd heen voor ze de hoek omsloeg. Op deze manier kon ze haar gezicht makkelijker afschermen. Zo stil als ze konden liepen de twee langs de lijfwachten die voor het vertrek van Devika stonden, de wonderschone, favoriete concubine van de maharadja.

‘Hoe bedoel je, mijn moeder wil me niet ontvangen?’ Farid, Devika’s eerste kind, ijsbeerde voor de soldaten. Zijn hand lag losjes op de sabel die aan zijn middel hing. Als kind van een concubine zou Farid nooit aanspraak kunnen maken op de troon. Die was enkel

weggelegd voor de kinderen die de maharadja had met een van zijn drie rani's. Toch plukte Farid wel de vruchten van zijn moeders status. Zijn bordeauxrode *kurta* en de roomwitte broek daaronder waren van de fijnste zijde gemaakt en bij zijn geboorte had zijn vader hem de titel van edelman gegeven, met een stuk grond als extraatje.

Maar dat was niet het enige. Er was nog iets anders waarin Farid duidelijk verschilde van zijn koninklijke halfbroers en -zussen.

'Ga uit mijn weg. Nú,' siste Farid tegen de dichtstbijzijnde soldaat. Toen die weifelend bleef staan, duwde Farid hem ruw aan de kant, waardoor hij tegen de muur viel.

Hij hoefde zich nooit aan protocollen of regels te houden. En dat maakte hem onuitstaanbaar arrogant. Wreed zelfs.

Anjali haperde even in haar stap. Toen Simran beter keek, zag ze dat de gevallen man de soldaat was voor wie Anjali af en toe de keuken uit glipte als ze dacht dat niemand haar zag. Het was een relatie die gedoemd was te mislukken. Soldaten en keukenhulpen mochten, vanwege de verschillende kasten, geen relatie met elkaar hebben. Misschien was dat ook waarom ze niets over hem had gezegd, en hij voor Simran een naamloze soldaat bleef.

Simran hield haar sjaal voor haar gezicht. Het was nooit fijn om opgemerkt te worden door Farid. Al helemaal niet als hij je zijn aandacht waard vond. Althans, voor een paar nachten.

Simran herschikte de zak meel in haar armen terwijl ze achter haar vriendin aan sloop tot ze op een trap in een nauwe zij-ingang stuitte. De trap was speciaal gebouwd om de weg van de keuken naar de vertrekken van de concubines en hun kinderen korter te maken.

Voordat Simran de smalle traptreden afding, wierp ze een blik over haar schouder en zag hoe Farid de soldaat bij de voorkant van zijn kleding greep en ruw tegen de muur duwde. De soldaat keek op en staarde naar Anjali's rug.

In de gang hingen op onregelmatige plekken vuurtoortsen, waardoor de garbsten en gescheurde kleiwanden een orangerode gloed kregen. De traptreden waren van hetzelfde materiaal gemaakt en

brokkelden af als je pech had en je voet op een zwakke plek neerzette. Een tijd geleden had een van de oudere keukenhulpen op de trap haar enkel verzwikt, maar op de werkers in de keuken na had geen van de paleisbewoners zich daar om bekommerd. Keukenhulpen werden immers zo weer ingewisseld.

Simran ontweek ternauwernood een spin die bij een toorts langzaam naar beneden zakte. Helaas kreeg ze wel de helft van zijn spinnenweb in haar gezicht, waardoor ze bijna de zak meel uit haar handen liet vallen. Toen ze weer voor zich uit kon kijken was Anjali door de duisternis opgeslokt. Enkele traptreden later kwam ze weer tevoorschijn in het licht.

Simran haastte zich achter haar aan. ‘En?’

‘En, wat?’ vroeg Anjali zonder om te kijken. Ze klonk gespannen.

Het geroezemoes vanuit de keuken dwaalde de gang in, net zoals de geur van verse naan, het prikkelende aroma van gember, saffraan en knoflook voor de *biryani* en Simrans favoriet: de heerlijke, zoete geur van *gulab jamun*. Alleen al de geur van de gefrituurde balletjes van sterk ingedikte melk, overgoten met een dikke laag suikerstroop zorgde ervoor dat ze watertandde.

De treden werden warmer onder haar blote voeten. ‘Kan ik me beter ongemerkt tussen de anderen voegen of valt er nog te praten met naanni?’

‘Waar is Simran?’ brieste een vrouwenstem vanuit de keuken. ‘Ik heb haar al zo vaak gezegd dat ze op belangrijke dagen de keuken niet langer dan vijf minuten mag verlaten, maar luistert ze ooit naar me?’

‘Je hebt haar zelf weggestuurd om meel te gaan halen, Nila,’ suste een tweede stem.

‘Dat was twintig minuten geleden! Ik heb haar niet opgedragen gelijk een middagdutje te doen in het berghok. Is Anjali al terug? Als ik Simran te pakken krijg, dan...’

‘Volgens mij,’ zei Anjali zacht, ‘heb je daar je antwoord.’

Simran wist wat haar te doen stond. Ze duwde de zak meel in de handen van Anjali en glipte de keuken in.

Bij binnenkomst sloeg de hitte en chaos van de keuken in haar gezicht. Op elk van de vier lange, rechthoekige tafels lagen scheef opgestapelde schalen, bergen groenten, potjes met specerijen en hoopjes meel. Pannen en potten pruttelden boven het vuur, op de enorme kookplaten werden meerdere roti's tegelijkertijd gemaakt en op de tafels achter in de keuken waren er een aantal bezig met de zoetige delicatessen waar Simran geen genoeg van kon krijgen.

Nila, het keukenhoofd en tevens de vrouw die Simran zestien jaar geleden onder haar hoede had genomen, stond aan de meest linkse tafel. Ze kneedde in een enorme kom het deeg voor de roti. Haar met zorg geoliede, grijze haren waren in een strakke vlecht bij elkaar gebonden en tot een knot gedraaid. Elke vollemaan leken er wel meer rimpels op haar gezicht op te duiken, maar haar donkere ogen waren alert en fonkelden nog steeds prachtig als ze lachte.

Helaas keek ze deze keer haast moorddadig uit haar ogen. De vuurtongen die af en toe uit de oven achter haar naar buiten glipten, hielpen niet bepaald mee. Al helemaal niet toen ze opkeek om de keuken af te speuren naar haar verdwenen, geadopteerde kleindochter en er een vlam knetterend omhoogsteeg.

Toen haar blik op Simran dreigde te vallen, dook zij in een reflex onder de dichtstbijzijnde tafel. Met een vies gezicht schoof ze de door de muizen afgeknabbelde broodkorsten aan de kant en schuifelde gehurkt verder. Een losgeraakte streng van haar donkere haar bleef door de warmte aan haar wang kleven.

Opgewonden geluiden en stemmen lieten haar weten dat Anjali ook de keuken in gekomen was.

‘Waar is ze?’ vroeg Nila direct op scherpe toon.

‘Zonet de keuken in geglipt.’ Dat was Anjali.

Verrader, dacht Simran verbitterd, maar ze schuifelde dapper voort. Aan het einde van de tafel waren hulpjes bezig groenten te snijden. Als ze zichzelf daar nuttig maakte, zou Nila vast niet meer dan een paar seconden aandacht aan haar besteden. Bovendien zou ze dan buiten het blikveld van de oude vrouw staan.

Voordat ze echter aan het einde van de tafel was gekomen, knalde de hoofddeur open.

Vanonder de tafel zag Simran drie paar schoenen, die alle eindigden in een licht krullende punt, de keuken betreden. Ze schoof verder opzij en gluurde vanonder het tafelkleed naar boven.

‘Zoals aangekondigd zal er vanavond een feestelijk avondmaal gehouden worden ter ere van prins Joakim Ragnar’ – hier struikelde de spreker een beetje over zijn woorden – ‘van Fengart. De prins heeft toegezegd om de verdwenen prins, *yuvraj* Ranjit, te vinden en hem te herenigen met zijn ouders.’

Simran duwde de flap verder naar boven en zag dat de spreker aan een punt van zijn imposante krulsnor draaide. Ze herkende hem als Keshav Goyal, de derde raadgever van de maharadja. Ook wel ‘de minst belangrijke’ genaamd.

Zijn met kohl aangezette donkere ogen gleden door de keuken heen. Blijkbaar was hij niet onder de indruk van de staat ervan, want zijn mondhoeken gingen naar beneden en zijn vingers gleden over de revers van zijn donkerblauwe jasje, alsof hij onzichtbare vlekken ervan af wilde vegen.

‘Omdat velen op het feestmaal zijn afgekomen, hebben we niet genoeg bedienden.’ Deze keer richtte hij zich enkel tot Nila, waarmee hij Simrans interesse wekte. ‘Kun je vanavond twee mensen missen?’

Nilā gaf de houten lepel in haar hand door aan de man naast haar en veegde haar handen af aan haar schort dat onder de meel- en curryvlekken zat. ‘Dat zal wel lukken. Ik zal voordat het eten geserveerd wordt twee personen naar de hal stu...’

‘Nee.’ Keshav hield een hand omhoog. ‘Wij kiezen zelf de bedienden uit. Orders van bovenaf. Als iedereen zo snel mogelijk op een rij wil gaan staan, dan is het zo voorbij.’

Simran kwam onder de tafel vandaan en zag dat Nila haar armen over elkaar heen sloeg; haar woede over Simrans verdwijning had plaatsgemaakt voor ergernis. ‘We zijn aan het koken, heer. De gerechten zullen verbranden als we alles laten staan.’

‘Kunnen dan enkel de personen die niet met een gerecht bezig zijn dat de onmiddellijke aandacht vergt op een rij gaan staan?’ Keshav plukte nu ongeduldig aan zijn krulsnor.

De twee mannen achter hem, in hetzelfde donkerblauwe uniform gestoken, namen de keuken verveeld op terwijl de meeste keukenhulpen, onder wie Simran en Anjali, zich haastten om op een rij te gaan staan. De blik van de jongste soldaat, wiens snor slechts bestond uit wat donshaartjes, bleef hangen bij een berg gulab jamun.

‘Eens kijken.’ Keshav sloeg zijn handen achter zijn rug ineem en liep de kronkelige rij af. Simran scheurde haar blik los van de jonge soldaat. Ze wist dat het niet realistisch was, maar toch hoopte ze dat ze uitgekozen werd om de prins van dichtbij te zien.

‘Jij.’ Keshav wees naar Gundar, een echte plaaggeest, al zag je dat op dit moment niet aan zijn uitgestreken gezicht, dat het toonbeeld was van beleefdheid. ‘En...’

‘Kies mij,’ prevelde ze binnensmonds terwijl ze haar rug rechtte. Wellicht hielp haar lengte haar deze keer om op te vallen. Kies mij.

Simran wist echter dat het allemaal voorbij was zodra de blik van de man verder gleeed en op Meena viel. Anjali, schuin tegenover hen, dacht hetzelfde als Simran. Haar ogen waren wijd opengesperd, haar hand ergens halverwege de lucht in een poging haar jongere zusje af te schermen voor de ogen van de raadgever.

Meena was nog maar vijftien, maar prachtig om te zien met haar amandelvormige ogen, ranke hals en dikke lokken waar ze vele ogen mee trok. Helaas ook die van de verkeerde mensen, zoals Farid, die zeker aanwezig zou zijn bij het avondmaal.

‘Jij,’ zei Keshav met een halve glimlach tegen Meena, die haar blik zoals gewoonlijk op de zanderige grond onder haar voeten hield. Een kermend geluidje verliet Anjali’s lippen, waardoor de jonge soldaat naast Keshav een verstoorde blik op haar wierp. Ze sloeg een hand voor haar mond.

‘Ik verwacht jullie over een uur in de bediendehal die grenst aan de eetzaal. Wees op tijd.’

Met een laatste ongeïnteresseerde afscheidsknik naar Nila draaiden Keshav en zijn gevolg zich om. Simran keek knarsetandend toe hoe de mannen in een wolk van opgewaaid stof en meel de keuken verlieten.

Hoofdstuk 2

De vermomming

HET DUURDE NIET lang voor Nila haar vond.

Simran had het haar ook niet moeilijk gemaakt. Ze was direct op de hapjestafel afgestevend om daar op zoek te gaan naar een misvormde gulab jamun zodat ze haar teleurstelling en het benauwde gevoel in haar binnenste weg kon eten. Het zou haar niet verbazen als Meena op dit moment – ja, inderdaad, daar stond ze al – een overbezorgde zus over haar heen kreeg.

‘Je hebt geluk dat Keshav al mijn energie uit me gezogen heeft,’ zei Nila. Ze plukte de lekkernij tussen Simrans vingers vandaan voordat ze kon toeslaan. Simran deed een halfslachtige uitval om het zoetige balletje terug te krijgen, voor ze Nila’s ijzige blik zag.

‘We komen al handen te kort, Simran. Hoe vaak heb ik je dit wel niet verteld? Dit is niet het moment om afgeleid te worden door van alles en nog wat.’

‘Het was niet mijn bedoeling om zo lang weg te blijven. Ik wilde alleen...’ Simran stopte. ‘Ik wilde alleen even de prins zien.’

‘De prins? Goden nog aan toe.’ Nila bracht de rug van haar hand naar haar voorhoofd. Diep vanbinnen had ze een dramatisch trekje dat gewoonlijk de boventoon voerde als Simran weer eens iets had gedaan wat haar niet aanstond. ‘Ik begrijp dat het interessant is, maar is het niet tijd dat...’

Het rinkelende geluid van pannen die op de grond vielen, zorgde

ervoor dat ze opkeken. Simran kromp ineen door het geluid.

Een paar tellen later klonk een paniekerig ‘Nila!’ door de keuken.

‘Ik kom eraan!’ riep de oude vrouw terug. Ze wierp nog een laatste, strenge blik op Simran. ‘Je hebt nu genoeg tijd verspild, laat het niet nog een keer gebeuren.’

Simran beet op haar onderlip om ervoor te zorgen dat ze niets zei waardoor ze Nila nog meer de kast op zou jagen. Ze wist dat het druk was, dat er al genoeg keukenhulpen waren uitgevallen waardoor ze tijdelijk met een tekort kampten en dat er gewoonweg géén tijd was om even naar de prins te gluren. Maar tegelijkertijd voelde ze zich gekrenkt, omdat Nila de enige was die wist wat de komst van de prins voor haar betekende. Of eigenlijk niet eens de prins zelf, meer het stukje van de vreemde buitenwereld dat hij met zich mee het paleis in nam.

Simran wist dat ze haar leven zou slijten in de koninklijke keukens. Daar had ze vrede mee. Dit was haar huis – haar thuis. In elk geval sinds haar moeder haar te vondeling had gelegd, omdat ze niet voor Simran kon zorgen. Ze had Simran als erfenis enkel haar achternaam en daarmee de laagste rang in de samenleving meegegeven. Een wachter had haar als zuigeling gevonden vlak bij de poorten van het paleis en haar naar een raadgever gebracht, die – zo had Simran zelf ingevuld – haar ongeïnteresseerd had bekeken en besloten dat ze wel grootgebracht kon worden in de keukens. De maharadja liet daarmee blijken een eerlijk en goed man te zijn, en Simran zou zichzelf na een aantal jaar nuttig kunnen maken. De koninklijke keukens als thuis hebben was niet ideaal, maar het was nog altijd beter dan bezwijken onder een verstikkend, leeg gevoel omdat je nergens bij hoorde. Bovendien was ze niet alleen. Niet in de vochtige, kleine slaapvertrekken van de bediendes waar ze regelmatig midden in de nacht een voet of elleboog in haar gezicht kreeg en zeker niet in de keukens.

En toch kon Simran het niet helpen dat ze haar oren spitste voor de verhalen van vreemdelingen uit verre oorden die door de paleisgangen

dwaalden, kon ze zichzelf niet inhouden om haar nek te verrekken voor een glimp van eenieder uit de wereld daarbuiten die op de prijs van de maharadja afkwam om zijn zoon terug te vinden: oneindig veel goud en juwelen.

Het was lang geleden dat er iemand op afgekomen was. Het was nog langer geleden dat er een prins op afgekomen was. En het was nooit eerder voorgekomen dat er een prins uit Fengart op afgekomen was.

Na nog een laatste blik op Nila geworpen te hebben, zette Simran koers naar de tafel waar de groenten – pompoen, lange bonen, aardappels – gepeld en gesneden werden. Ze greep een rondslingerend mes van het tafelblad en begon de pompoen in kleine stukjes te snijden. Het gestaar aan weerskanten van haar negeerde ze.

‘Er valt niet eens met Meena te praten.’ Anjali was naast haar verschenen en begon nogal hardhandig de uiteindes van de bonen eraf te plukken. ‘Ik doe alles voor haar en wat krijg ik terug? Goden, nu klink ik ook nog eens als Nila.’

‘Misschien voelt ze zich onbegrepen.’

‘Onbegrepen?’ Anjali’s stem schoot omhoog. ‘En ik niet dan? Denkt ze soms dat ik het leuk vind om te zeggen dat ze dit en dat niet mag doen? Ik wil helemaal niet de verantwoordelijke zijn!’

‘Hé, het is oké.’ Simran duwde met haar schouder tegen die van Anjali. ‘Ze is gewoon een beetje koppig. En onrustig. En een stuk avontuurlijker dan jij.’

Anjali trok een zuur gezicht. ‘Bedankt voor je vriendelijke bijdrage.’

‘Maar ze trekt wel bij,’ vulde Simran toegeeflijk aan. ‘Waar is ze nu trouwens?’

‘Nogal nors het beslag aan het maken voor de *jalebi*.’

Simran keek naar de hapjestafel en merkte Meena vrijwel meteen op, verhit roerend in een kom met beslag. ‘En ben je nog van plan om haar te laten bedienen?’

‘Nee, natuurlijk niet. Ze overleeft het nooit in dat slangennest vol

met...’ Anjali schudde haar hoofd. ‘Ik denk erover na om zelf te gaan met het smoesje dat Meena ziek is geworden.’

‘Laat mij gaan.’

De woorden waren Simrans mond al uit voor ze er goed over na kon denken. Al hoefde ze er ook niet goed over na te denken – dit was wat ze wilde. Nila zou niet blij zijn, zeker niet omdat ze al eerder was verdwenen, maar ze vond wel een oplossing. Tegen de tijd dat ze zich moest melden als bediende, was het eten toch al bijna klaar.

‘Jij?’ Anjali keek opzij, haar ogen wantrouwig samenknijpend. ‘Is dit soms weer een poging om de prins van dichtbij te kunnen zien?’

‘Misschien. Maar ik heb in elk geval minder kans om opgepikt te worden door een heer met “goede” bedoelingen.’ Simran greep een nieuwe pompoen en begon hem in grove stukken te snijden, zodat ze de schil er makkelijk af kon halen.

‘Je uiterlijk heeft er niets...’

‘Ja, dat heeft het wél,’ onderbrak Simran Anjali feller dan haar intentie was. ‘Ik ben nu eenmaal lang – té lang – en dat zorgt ervoor dat ze minder snel naar me toe komen. En dat is oké,’ voegde ze er kalmer aan toe, ‘want ik heb liever snerende opmerkingen naar mijn hoofd dan de misselijkmakende blikken die Meena en jij toegeworpen krijgen.’

Om maar te zwijgen over wat er gebeurde als een dienstmeisje of keukenhulp daadwerkelijk de nacht had doorgebracht met de heer in kwestie en er een kind aan overhield. Het paleis was zwangere vrouwen niet gunstig gezind. De vaders waren dat nog minder. En de hooggeboren vrouwen van de heren waren ronduit duivels als ze erachter kwamen.

Andersom gebeurde het ook, natuurlijk. Keukenjongens die ineens verdwenen om de volgende dag met strakke kaken en een doffe blik in hun ogen weer te verschijnen.

‘En als ik ga, kun jij tenminste Meena in de gaten houden,’ ging Simran door. ‘Mij negeert ze vooral, omdat ik “maar twee jaar ouder ben” en dus “niks te zeggen heb”.’

‘Dat is waar,’ gaf Anjali schoorvoetend toe, waardoor Simrans hart prompt sneller begon te slaan.

‘Én,’ zei Simran, die de overwinning al rook, ‘dan kun je ook kijken hoe het met die soldaat van je gaat.’

Anjali keek met een ruk op. ‘Wat...’

‘Ik ben je beste vriendin. Dacht je werkelijk dat ik het niet door zou hebben? En het duurt al weken. Wanneer was je eigenlijk van plan het me te vertellen?’

Anjali schoof dichterbij. ‘Weet iemand anders het?’

‘Natuurlijk niet, maar als ik een tip mag geven...’ Simran dempte ook haar stem en hield haar duim en wijsvinger dicht bij elkaar, zodat er een klein stukje ruimte tussen zat. ‘Iets meer discretie zou geen kwaad kunnen.’

Anjali porde haar. ‘Moet jij nodig zeggen.’

‘Betekent dit toevallig dat je het goed vindt dat ik vanavond Meena’s plaats inneem?’

‘Ik, eh, vind je... vind je het dan niet erg dat ik... met hem...’

‘Het is jouw leven, An, en ik vertrouw je. Ik wil alleen niet dat je achterblijft met pijn, dus wees voorzichtig, oké?’

Anjali staaarde met een stompzinnige glimlach op haar gezicht naar haar handen. ‘Hij is heel lief. Hij zei dat hij me nooit pijn zou doen.’

‘Dat zeggen er wel meer.’

‘Daar heb je gelijk in.’ Anjali schonk haar een kleine glimlach. ‘Ik zal proberen Nila zo veel mogelijk bezig te houden. Zorg jij er maar voor dat je elk detail van die prins van je in je opneemt. Ik wil namelijk alles horen als je weer terug bent.’

*

Gundar, de andere keukenhulp, was al in de bediendehal toen Simran stilletjes aankwam. Hij leunde tegen de zandstenen muur en keek op toen ze binnenkwam, waarna er een frons tussen zijn borstelige wenkbrauwen verscheen. Simran negeerde hem en liep verder de

hal in, waar de gerechten al uitgesteld waren en Keshav bezig was de aanwezige bedienden te tellen. Door de drukte gleden zijn ogen over haar heen alsof ze amper bestond. Waarschijnlijk was dat voor hem ook zo.

Een wachter kwam de hal binnen, waardoor Keshav verstoord opkeek.

Simran bleef aan de rand van een groep vrouwen staan. Vanaf hier zag ze Gundar niet – en ze hoopte maar dat dit andersom ook zo was.

‘Pak allemaal een karaf en een gerecht, en ga in een rij staan,’ schalde Keshavs stem door de ruimte. Hij draaide aan een punt van zijn snor.

Simran wachtte een paar tellen, bestudeerde wat de rest deed en imiteerde vervolgens hun handelingen. Ze pakte een middelgrote karaf en een gerecht.

Keshav opende de houten deur naar de koninklijke eetzaal, waardoor de geur van versgeplukte bloesem naar binnen dreef. Na Keshavs ongeduldige handgebaren verlieten de eerste bedienden de bediendehal. Simran schuifelde verder en hield nauwlettend de houding van de eerste bedienden in de gaten.

Rechte rug. Geheven kin. Ogen op de grond gericht.

Het voelde onnatuurlijk. Normaal gesproken probeerde ze juist iets meer gebogen te staan, zodat ze wat kleiner oogde. Ze ontspande haar schouders. Dat was beter.

‘Hé lange, waar is Meena?’

Goden. Ze liet bijna haar karaf vallen. Gundar was naast haar komen lopen.

‘Niet hier,’ murmelde ze terug. Ze waren al bijna bij de deur.

Gundar deed zijn mond open, maar voordat hij woorden kon vormen, liepen ze langs Keshav heen de eetzaal in. Direct liet hij zijn blik naar zijn voeten zakken.

De eetzaal leek wel een andere wereld. Simran had er eerder wel eens een glimp van opgevangen, vanaf nauwe gangen naar binnen gegluurd. Maar nooit eerder was ze erdoorheen gelopen. Het contrast

met de nauwe bediendegangen, de keukens, zelfs met de vertrekkende van de concubines, overweldigde haar.

Vanuit de schaduwen wierp ze stiekeme blikken opzij, een enkele omhoog. Ze liepen langs gewelfde pilaren en marmeren muren, onder een koepel met zonnenmotief door. Op een sierlijk balkon zag ze de favoriete bastaards van de maharadja zitten, onder wie Farid. Doorzichtige, robijnrode gordijnen hingen aan bogengalerijen aan de muren en gaven de zaal, ondanks de grootte, een intieme sfeer.

Ze kneep haar ogen samen, kantelde haar hoofd iets – maanlicht scheen door de vensters van fijn, marmeren rasterwerk. Niet dat het nodig was. Aan de pilaren hingen genoeg toortsen.

De grond was kunstig versierd met brandende diyā's, waardoor ze moest oppassen waar ze haar voeten neerzette. De gloed van het vuur liet oranje sporen achter op de wanden en liet de vlakken met ingelegde edelstenen speels glinsteren.

Ineens voelde Simran zich niet op haar plaats met haar voeten onder de modder, haar versleten, vaalgroene *salwar kameez* en nagels waarvan de nagelriemen zwart van het vuil waren. Ze had echter geen tijd om erover na te denken. De anderen waren tot stilstand gekomen achter een koning of koningin, die plaats hadden genomen aan de lange eettafel.

Alsof ze het hadden afgesproken, boog elke bediende voorover en schonk de tinnen beker voor hun gast vol. Simran haastte zich om hetzelfde te doen bij de *rani* voor haar. Ondertussen gluurde ze onder haar wimpers door naar de andere gasten.

De maharadja stak boven het gezelschap uit, zittend op zijn nachtblauwe, satijnen zetel en omringd door met gouddraad versierde kussens. Maar zelfs zonder de verhoging was de koning der koningen een imposante man. Hij was breder dan menig soldaat, had een bijpassende, ronde buik en een krullerige, zwarte baard die de onderste helft van zijn gezicht vrijwel helemaal verborg.

Hij keek op het gezelschap neer terwijl de voorproever zijn werk deed.

Elke *radja* en rani die aanwezig was, stond aan het hoofd van een koninkrijk binnen Suryan. Ze waren heersers van hun eigen gebied en een vorst in naam, maar uiteindelijk diende elk koninkrijk binnen Suryan gehoor te geven aan hun maharadja als hij dit beval en zijn woorden tot op de letter op te volgen. De grote koning tolereerde de koninkrijken in zijn land en zei niets van interne politieke kwesties, zolang de radja of rani trouw aan hem zwoor en geen bedreiging voor hem vormde. Als dat niet het geval was, werden ze als vijand van de kroon behandeld. En vijanden van de kroon hielden het nooit lang vol in Suryan.

Simrans blik gleed voorzichtig verder. Van drie maharani's in hun gekleurde sari's, langs de prinsen en prinsessen heen naar de enige twee Fengaartse personen in het gezelschap. Haar blik bleef hangen bij een breedgeschouderde jongen met goudkleurig haar. Nee, geen jongen – een man, verbeterde ze zichzelf. Een aantal jaar ouder dan zij, waarschijnlijk. Hij was gekleed in een donkergroene tuniek, en had een donkerbruine dierenhuid om zijn schouders geknoopt die als mantel diende. De gespen waarmee de mantel bevestigd was, glommen in het licht van het vuur.

Dat moest hem wel zijn. De prins uit het verre Noorden. Alleen zijn kroon ontbrak.

Net op tijd realiseerde ze zich dat het tinnen glas dat ze inschonk voor de helft vol was. Ze zette de karaf neer en week houderig achteruit, terwijl ze haar blik zorgvuldig naar beneden gericht hield. Zo bleef ze staan tot de maharadja zijn eerste slok had genomen, waarna ze het voorbeeld van de anderen volgde en de schaal in haar hand op tafel neerzette. Vervolgens trok ze zich terug.

De rani wiens glas ze had ingeschonken, sloeg geen acht op haar.

‘De banden met het Noorden zijn niet altijd goed geweest, prins uit Fengart.’ De zware stem van de maharadja galmde door de ruimte.

‘Het spijt mij om dat te horen, majesteit,’ hoorde ze een stem reageren in stroef Suryaans. ‘Hopelijk kan ik daar verandering in brengen.’

Ze kon het niet laten om nog een laatste keer over haar schouder te gluren en merkte toen pas de jongen op die naast de man zat van wie ze dacht dat hij de prins was. Verward bleef ze een tel langer kijken dan haar plan was geweest. Om niet als een standbeeld te blijven staan en daarmee de aandacht te trekken, liep ze snel een stukje door, waar de schaduwen haar verborgen voor nieuwsgierige blikken.

De jongen had heel lichtblond haar. Niet goudkleurig, bleker dan dat. Bijna wit, mijmerde ze in stilte. De mantel van dierenhuid die hij droeg had dezelfde kleur als zijn haar en stond sterk in contrast met zijn nachtzwarze tuniek. De kleur van zijn ogen kon ze van deze afstand niet zien, maar ze waren donker. Het tegenovergestelde van de extreem lichte ogen van de man naast hem. Waar de prins – prins? – grofgebouwd was met brede schouders, was deze jongen eerder lenig; kleiner ook.

Zijn rug was recht, zijn armen en schouders ontspannen. Rondom zijn mond speelde een flauwe, spottende glimlach – zijn kin was iets geheven zodat het leek alsof hij op het gezelschap neerkeek. Hij voldeed niet aan het plaatje in Simrans hoofd, maar zijn houding en blik waren onmiskenbaar die van iemand van adel. Van een prins.

Ze had de verkeerde persoon bestempeld als de prins.

En toen hij opkeek, alsof hij had geweten dat ze naar hem staarde, wist Simran met elke vezel in haar lichaam dat dit prins Joakim Ragnar van Fengart was.

Met een bonzend hart wendde ze haar blik af. Ze was te slordig geweest, te roekeloos. Ze had een prins recht in de ogen gekeken. Een paar hartkloppingen lang leken de muren op haar af te komen. Haar huid prikte in afwachting van het moment dat hij haar zou aanspreken. Hoeveel zweepslagen zou ze hiervoor krijgen? Drie, vier? Waarschijnlijk meer om een voorbeeld te stellen voor de anderen.

‘En hoe ben je precies van plan mijn zoon te vinden?’

Stijfjes liep ze verder.

‘Helaas kan ik nog niet al mijn geheimen prijsgeven, majesteit,’

zei prins Joakim. 'Maar ik kan u verzekeren dat mijn plannen nooit meer door u of ieder ander vergeten zullen worden.'

Ze voelde zijn ogen in haar rug prikken.

Een ademhaling later was ze de zaal uit.